

з Ланніеля після народження сина. Старий чоловік відправляє Фріжеля, Абея й Алісу до лісу Варог, щоб ті знайшли другу скриню Енду. Та коли настає час вирушати, виявляється, що грабіжниці ніде немає.

Аліса сідає на корабель, який прямує до Улан-Варки, королівського міста, сподіваючись знайти **Широна** — загадкового персонажа, який зрадив короля, щоб допомогти магам. Дівчина зустрічає Молеона, грабіжника з Улана, той пропонує допомогти й по-знайомити її з Томом Сікачем — очільником гільдії розбійників міста.

Під керівництвом Стекса, який поводить себе так, як йому заманеться, Фріжель з Абелем досліджують Варог — магичний, загаковий вимір. Ліхія — жахлива примара, що оберігає скриню Енду, і двоє друзів мають поборотися з нею. Вони дізнаються, що ліхія — це **Валдіс**, колишня королева, яка перенесла своє життя в кулон, щоб стати безсмертною. Та магія зробила її божевільною, і для того щоб перемогти її, Фріжель зрештою використовує свою **другу магичну гілку** — магію світла.

Розділ 1

На заході сонця здійнявся вітер. Він ревів, б'ючись об скелі Улан-Варки, і свистів так сильно, що розлючені хвилі часом прокочувалися над укріпленнями забороненого міста й забарвлювали блоками білої солоної піни стіни королівського палацу та угідь, де мешкала королівська знать.

У центрі Варки, у велетенському квадратному дворі, що межував із хоромами Ллудда Лоу, лежала величезна обсидіанова плита, оточена ровом у чотири

блоки завширшки та заповнена лавою. Четверо закутаних у товсті вовняні плащі солдатів, які сиділи на темному камінні та потрапляли під крижані бризки, несли службу. Один із них, рудий блакитноокий молодик, підійшов до свого сусіда — одноокого темношкірого чоловіка. Рудий промовив якісь слова, і вітер одразу ж відніс їх геть. Щоб приятель почув його, молодика довелось кричати:

— Ти хоч уявляєш, що розташоване під цим люком?

Він показав на залізні двері, горизонтально вмонтовані в обсидіанову плиту.

— Моя робота — охороняти довірене, а не запитувати навіщо, — відповів одноокий, помітно обурений допитливістю колеги.

— Справді? А мені це заважає спати. Темнішає, суне буря. Навіть охорону поясу укріплень полегшили. Король має ховати щось дійсно дуже цінне, щоб четверо солдатів наглядали за цим удень і вночі незалежно від погоди.

Він пильно поглянув на двері.

— Гадаєш, це якийсь скарб?

Другий вартовий ударив напарника ліктем і захопив меч.

— Стули пельку! Там хтось є!

І справді, між двома офіційними будівлями з'явився якийсь силует. Чоловік, одягнений у біле, тримав

смолоскип у лівій руці, а другою — захищав обличчя від вітру, затягнувши краї свого величезного каптура. Він ішов прямо до чотирьох вартових.

— Хто йде? — закричав одноокий, розмахуючи мечем.

Чоловік підняв обличчя з білою бородою та світлими очима.

— Я Магнус, — сказав він. — Протоіерей храму Великих Будівничих.

Миттєво четверо чоловіків опустили на одне коліно.

— Перепрошую за свою неделікатність, мілорде, — пробурмотів вартовий, який погрожував. — Через бурю я не побачив, що...

— Хай Великі Будівничі благословлять вас! — перебив його Магнус, складаючи руки разом.

— Хай вони ще раз заговорять до вас! — відповіли солдати, схилиючи голови.

— Розгорніть місток, — наказав протоіерей.

Рудий поклав руку на важіль, який активував поршні й давав змогу розгорнути короткий обсидіановий місток над лавою. Але одноокий схопив колегу за руку й поглянув на Магнуса своїм єдиним оком.

— Мені дуже шкода, мілорде, але лише Його Величність Лудд Лоу має право заходити сюди, — сказав він. — Нам суворо заборонено відкривати прохід будь-кому, крім нього.

Протоієрей звів брови. Він стиснув губи й напружив щелепи, ніби вигадуючи образливі слова, які не наважувався вигукнути. Магнус потрусив великим золотим ключем перед обличчям чотирьох охоронців.

— Король поїхав на чолі зі своїм військом, щоб протистояти магам на рівнинах Мераім. Він призначив мене своїм заступником на час своєї відсутності. Розгорніть місток.

Присоромлений, одноокий опустив голову й дозволив молодому солдатові опустити важіль. Чорні блоки мосту розкинулися над лавою. Четверо охоронців підвелися й, клацаючи підборами, розійшлися кожен по своєму кутку обсидіанової плити. Дивлячись на стіни забороненого міста, вони повернулися спинами до центру платформи, бо такою була процедура.

Магнус перейшов над лавовим ровом. Він підійшов до люка, присів і просунув свій золотий ключ у замок. Порив вітру заглушив іржаве зітхання дверей, коли протоієрей відчиняв їх. Магнус підібрав поли свого білого вбрання, спустився на кілька сходинок і зачинив за собою двері.

Зала, до якої він щойно увійшов, виявилася чорнішою за ніч. На якусь мить він пошкодував про свою ідею. Окрім короля, ніхто ніколи не заходив сюди, тож він не знав, чого очікувати.

Потім Магнус почув шурхіт одягу ліворуч і якесь шелестіння праворуч... Він не встиг піднести смолоскип: два холодні мечі опустилися вістрями до його шиї.

Чоловік придушив здивований крик — факел освітив обличчя двох елітних охоронців підземелля зітхань. Два блідих обличчя з очима, захищеними зачорними пов'язками. Цих двох хлопців, сліпих від народження, навчав мистецтва бою сам Ллудд Лоу. Це були найкращі охоронці для секретної в'язниці: грізні воїни в цілковитій темряві, не здатні впізнати засуджених, яких король замкнув тут для допитів.

— Ти не король, — сказав старший із двох вартових, нюхаючи повітря, наче звір. — Хто ти?

Священник прокашлявся.

— Я Магнус, — сказав він, — протоієрей храму Великих Будівничих.

Відповіддю йому стала тривала тиша. Двоє сліпців не зрушили ні на кубик.

— Наказую вам пропустити мене, — роздратовано промовив Магнус.

— Ніхто не заїде, — відповів йому молодший охоронець. — Лише король. Повертайтеся туди, звідки прийшли.

Тремтячи, Магнус простягнув золотий ключ. Йому було страшно. Король Ллудд Лоу нічого не знав про

його візит сюди, і якщо йому стане відомо, то Магнусові кінець. Протоіерей мусив за всяку ціну запобігти скандалу. Йому було страшно, і це розлютило його. Відтоді як він залишив Менрууну з її болотами, він звик до комфортного життя в королівському палаці — мирного й легкого. Магнус поклявся собі ніколи більше не відчувати ані страху, ані болю, ані будь-чого іншого неприємного. Але зараз йому було страшно. І він був певен, що ці двоє сліпих відчули його жах. Але це вони винні в тому, що Магнус почувався таким наляканим, таким маленьким, слабким і безпорадним. Як сміють вони так поводитися з ним — з Магнусом, протоіереєм храму Великих Будівничих? Як сміють вони не підкорятися його наказам, не схиливши голови?

Його рука перестала тремтіти.

— Король вирушив протистояти магам на рівнинах Мераім, — сказав він сухо. — Він призначив мене своїм заступником, поки його не буде. Ось ключ від підземелля.

Старший із двох охоронців узяв ключ з рук Магнуса, помацав, понюхав, укусив. А потому кивнув і повернув ключ протоіерею.

— Так, це той ключ, — сказав він. — Але звідки нам знати, що ви не вкрали його?

— Я не вкрав його, — збрехав Магнус, дістаючи геть чистий аркуш зі своєї білої туніки й розмахуючи

ним перед носом охоронця. — Король довірив мені його. Він надіслав мені цього листа з проханням допитати в'язня. Без необхідної інформації він може програти війну. А якщо він програє через вас... Моліться, щоб ви не втратили голови.

Він знову пошурхотів чистим аркушем зі злобною посмішкою: на аркуші не було написано геть нічого, а перед ним стояли двоє сліпців, не спроможних зрозуміти це.

— Можу прочитати вам листа, якщо хочете...

Старший з охоронців подумав мить.

— Не треба, — сказав він.

Тоді він повернув меч у піхви й дістав діамантову кирку, яку тримав на поясі. Інший охоронець зробив те саме. Обоє виколупали обсидіановий блок безпосередньо зі стіни. Лава, що вкривала всю конструкцію, з'явилася на цих двох прогалинах й освітила кімнату, відкриваючи дві натискні плити в різних кінцях охоронної зали. Двоє вартових поставили по обсидіановому кубуку перед кожною плитою.

— На рахунок три, — сказав старший. — Один, два, три!

І разом вони штовхнули свій блок на плити. У центрі кімнати піднявся люк, відкриваючи ще одні сходи.

Магнус кинув туди допитливий погляд і, хихочучи, потер руки.